

Consells a Brussel·les i cap República al DOGC

written by Pau Miserachs | 27 d'octubre de 2018

Govern català i exili estan entestats a parlar d'una república inexistent per la manca de publicació de la seva Declaració al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya. Recordem que tampoc es va abaixar la bandera espanyola onejant al Palau de la Generalitat. Res no va canviar oficialment el 10 i el 27 d'octubre de 2017. Però el primer d'octubre sí que el poble va dir i demostrar el que volia.

Catalunya continua sent una nació sense estat no reconeguda per l'Estat espanyol. La proclamació de la República catalana en seu parlamentària del 27 d'octubre no fou publicada al DOGC. A més, Govern destituït, partits i ciutadania van acceptar participar en les eleccions convocades per l'autoproclamat president de la Generalitat, Mariano Rajoy pel 21 de desembre de 2017. El somni de república s'esvaï a la vista dels resultats electorals i la repressió de l'Estat.

El règim polític i la forma d'estat a Catalunya no han pogut ser modificats, mentrestant, apareixen veus que parlen de "brindis al sol" o "no som prou", i també que no arribem al 50% de votants a favor de partits defensors de la independència. Massa contradiccions entre afirmacions i somnis.

És veritat que el progrés de la democràcia exigeix noves formes de governar. L'important és partir del rastre jurídic deixat per la Catalunya constitucional des de l'edat mitjana, una reacció pròpia d'un poble que va constituir un estat modèlic.

Catalunya no va voler viure sota l'absolutisme ni sota lleis diferents de les fetes a les seves Corts. L'equitat i el pacte eren les bases de tota la legislació junt amb el costum. Avui

Catalunya opta per desvincular-se pacíficament i democràticament de la Corona i de l'Estat espanyol, ja que el vigent Estatut d'Autonomia no garanteix els drets inalienables i imprescriptibles de la nació catalana.

Els catalans de sempre han sentit aversió natural per tot allò que configura un estat centralista, intolerant, absorbent i intransigent amb els pobles annexionats per la força.

La gent catalana estima, valora i defensa la seva història, la seva llengua i la seva cultura, les seves institucions tradicionals i el dret a assolir l'autorealització com a nació, de manera que ningú pugui decidir pels catalans el que ha de ser l'organització de la convivència i els serveis públics.

Josep Armengou, Josep Trueta i Josep Maria Baptista i Roca han estat tres il·lustres patriotes que com altres han recordat a tots els catalans que no poden admetre ser tractats com un poble vençut i humiliat de manera constant per una administració no catalana, portadora de l'orgull conqueridor que tant de mal ha fet a Espanya en els segles passats.

El desenvolupament avui de la nació catalana, en llibertat i amb un dret públic adient, és indispensable tant pels catalans nadius com també pels que han vingut a establir-se a Catalunya amb ganes de treballar i de compartir el progrés amb la gent catalana. Esdevenint catalans i afegint-se al procés democràtic i pacífic de defensa de la personalitat nacional de Catalunya.

En aquesta situació de feble defensa interior dels drets de Catalunya, resulten incomprensibles els moviments de creació a l'exterior d'organismes discutibles igual que els nomenaments de responsables sense passar pel Parlament de Catalunya quan la República no existeix i no hem pogut aturar l'aplicació repressora de l'Estat.

També resulta difícil d'entendre la manca d'informació de les

activitats de l'estructura exterior de Catalunya depenent de l'actual Generalitat. Catalunya a més, no disposa d'una legislació adequada per transformar el règim actual, per a una reforma política de sistema i règim, tot i que el fet i desig republicà és present majoritàriament a la societat catalana. Unes noves eleccions al Parlament podrien demostrar novament la voluntat del ciutadà.

La inexistència formal de la república catalana a l'ordre internacional no justifica la creació de la Casa de la república a l'exili ni d'entitats o institucions sense capacitat ni competència per tirar endavant el procés aturat per una decisió presidencial. No és viable un país que operi amb dos governs, un a l'exili i l'altre sotmès a les pressions de l'Estat espanyol i l'actuació repressora. Un poble, un govern, un territori.

El govern legal i el govern a l'exili no poden frustrar amb els seus dubtes, com ja han fet, les aspiracions del poble de Catalunya a recobrar drets i llibertats, com a fonament de la dignitat col·lectiva a respectar.

Una solució honesta i legalment accessible és el camí del diàleg i exigència de reconeixement de la independència de Catalunya per part de l'Estat espanyol. El primer d'octubre de 2017 va deixar clar què pensen 2.900.000 catalans que van anar a votar en circumstàncies ben adverses i sota la violència més desproporcionada.

No s'ha plantejat un projecte de república compatible amb el dret internacional i les obligacions socials d'un estat modern, ni unes bases que entusiasmin la ciutadania més enllà de la mera paraula, malgrat que tots sabem que Catalunya reuneix els requisits per a ser reconeguda com a estat independent tal com els va establir el Conveni de Montevideo de 1933. La Llei de Transitorietat suspesa pel Tribunal Constitucional Espanyol hauria d'haver estat retirada pels defectes redaccionals que presentava.

Si Catalunya va decidir que es vol constituir com estat democràtic i social de dret, costa d'entendre que el reconeixement internacional no arribi. Però és clar que menys podrà arribar si la proclamació de la independència segueix tancada en un calaix. Tampoc s'ha posat a discussió una nova llei per a la reforma política per la creació d'un nou règim polític.

La creació de fòrums i consells sense consens, des de l'exili, sense definicions i objectius clars, partint dels qui ja hi són i no obren la participació a la ciutadania en forma clara i per la via electoral, mitjançant el sufragi universal, no desperta simpaties, ans al contrari, cansament popular i dels partits independentistes d'una manera de fer que no entoma amb l'llum i taquígrafs el camí de la successió d'estat prevista en el tractat de Viena de 1789. Pot arribar a ser un error crear consells sense república?

El poble vol saber, que se li parli clar i que tot surti a la llum, perquè la reforma del règim polític català no passa per un nou estatut d'autonomia, sinó per la recuperació de l'Estat català, ara en forma de república participativa que el poble ha demanat amb el seu vot. El problema és de democràcia i dignitat, no de construir en el buit.

L'única transacció possible seria la convocatòria, per sortir de l'atzucac que significa tenir dos governs, d'un nou referèndum, acordat amb l'Estat espanyol i supervisat per les Nacions Unides, a celebrar a Catalunya per decidir lliurement el seu futur estatut polític, en llibertat, amb plenes garanties, sense líders empresonats ni a l'exili i amb un clima favorable al debat i a propostes raonables.